

Predică la ziua Cuvioasei Parascheva

Suntem la încheierea zilei în care am prăznuit pe Sfânta Cuvioasă Parascheva.

La Iasi, în acest ceas de seară încă, sfântul ei trup se află pe un postament înalt, un baldachin în fața catedralei. Lumea, la lumina lumânărilor aprinse în număr mare în jurul sfintei sale racle, se pleacă și sărută cu evlavie sfântul ei trup.

De ce arată cinste unui trup mort? Așa se întreabă unii. Noi, oamenii, creștinii îndeosebi – și toți oamenii sunt, cu o anumită măsură, fiii lui Dumnezeu – noi, oamenii avem această calitate deosebită, suntem temple vii ale Duhului Sfânt. Sufletul nostru e legat de acest templu dumnezeiesc, în el locuiește Dumnezeu, dacă Îl primim. Dacă Îl dăm afară, rămânem goi de El, numai noi rămânem. Sfântul Pavel spune așa: „Nu știți voi oare că sunteți templele Duhului Sfânt?” Și mai adăuga: „Dacă va profana cineva acest templu al lui Dumnezeu care este în voi, îl va sfârâma Dumnezeu”, adică îl va părăsi (...).

De ce trupul Sfintei Parascheva, al Sfintei Filofteia, al Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava, al Sfântului Dimitrie Basarabov ca și al Sfântului Grigorie de la Bistrița, „olteanul”, de ce sunt trupuri neputrezite? Sunt așa, pentru că toată viața lor au lucrat asupra trupului, îndumnezeindu-l. Harul dumnezeiesc care este în fiecare din noi de la botez lucrează în noi, dacă noi stăm deschiși. Așa cum dacă închizi porii de pe mână sau de pe trupul tău te sufoci, așa se întâmplă dacă ne închidem la venirea harului asupra noastră, a acestei energii dumnezeiești.

Dacă suntem deschiși, cum a fost plăcut lui Dumnezeu de veacuri, harul intră în noi, lucrează în noi, ne luminează și pregătește, îndumnezeiește acest corp de lut care e trupul nostru. Din oameni stricăcioși, din trupuri care putrezesc și pe care le mănâncă viermii, cum știm cu toții, trupurile acestea rămân nestricăcioase, rămân cu adevărat temple ale Duhului Sfânt, în care locuiește Dumnezeu, acolo, în ele, chiar și după moarte. Așa se întâmplă și cu acest corp al Sf. Parascheva, ale cărei moaște le aflăm la Iași. Deci Sfinții sunt temple ale Duhului Sfânt, sunt vase alese ale lui Dumnezeu – care întreține mereu acest oxigen dumnezeiesc, am putea spune, care menține această prospețime a vieții duhovnicești în ei [și] în noi, dacă rămânem

deschiși la lucrarea Lui în noi.

Cum au ajuns Sf. Parascheva și toți Sfinții în această stare de îndumnezeire? Așa cum spune Scriptura: „Nu știți că sunteți dumnezei?” – dumnezei creați, așa sunt oamenii. Însă noi facem invers, nu acceptăm această menire a noastră.

Ce-au făcut ei de au ajuns așa? Au trăit înțelept, au trăit cumpătați, au fost omenoși, au fost smeriți, și-au cunoscut măsura propriei lor ființe. Nu s-au crezut mai mult sau mai puțin decât erau cu adevărat și tot ce au primit, au primit ca din afară – de la oameni, de la părinți, de la mediul în care trăiau, în care [și noi] ne dezvoltăm și ne adunăm cunoștințe – și de la Dumnezeu Care [pe toți] ne întreține mereu, Care este însăși viața noastră. Și, ca să se poată menține acest echilibru statornic în viață – singuri nu putem, că ies patimile din noi și ne prăbușim – e nevoie să ținem legătura mereu cu acel Cineva care este mereu prezent în preajma noastră.

Un exemplu foarte banal vreau să vă spun.

Mergi în tramvai și adeseori e multă aglomerație și dacă nu te ții de câte un scaun sau de bara de sus, așa te tălăzuiește încât poți să cazii. Dacă te poți ține măcar de bara de sus, oricât te-ar îndemna, ai un sprijin, stai acolo chiar dacă te rotești împrejurul acestei mâini suspendate. Așa este viața creștină, dacă avem un sprijin, un suport deasupra noastră, viața ne tălăzuiește cum știți, însă oricât ne-ar tălăzui, dacă avem un sprijin, un suport prin care să se scurgă această energie în noi, rezistăm.

Sfinții martiri erau arși pe rug, o movilă de lemne uscate ardea acolo, se topea carnea și ardeau oasele lor și ei cântau. Sfânta Perpetua era în arenă, era ridicată în sus și trântită într-o parte și în alta de o vacă sălbatică și când s-a terminat această cumpănă grea a întrebato-cineva: „Cum te simțeau atunci?” – „Eram veselă, Hristos pătimea în mine”.

Așadar noi toți suntem temple ale Duhului Sfânt, locașuri, unelte ale Dumnezeului celui viu, totdeauna prezent în viața noastră.

Dacă cineva are de-a lungul vieții lui o ispită, o aventură ca a fiului risipitor din Evanghelie și o ia pe calea greșită și ajunge din prăpastie în prăpastie, ajunge mai jos, într-o decădere mai mare, dacă totuși se roagă pentru el cineva sau el însuși se roagă și vine în mintea și în inima lui duh de pocăință, de